

„Könnyek gyűltek a szemembe, mert elragadott
az érzés, hogy ismét szerelmes vagyok,
amitől sebezhetővé váltam.”

Nothing

LEFT TO LOSE

nincs vesztenivalóm

fine
selection

KIRSTY MOSELEY

KIRSTY MOSELEY

Nothing
LEFT TO LOSE
nincs vesztenivalóm

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. FEJEZET

AZ A KLASSZ TIZENHATODIK SZÜLINAP! Minden lány arról álmodik, hogy élete csodás eseménye lesz. Bizonyos kultúrákban még a nővé válás küszöbének is ezt az életkort tartják. Az én tizenhatodik születésnapom minden volt, csak nem csodás; inkább nevezhető a földi pokolba vezető út kapujának. Március 12. A nap, amikor szertefoszlott minden álmom, s lételemet a fájdalom, a gyász és a rettegés örvénye húzta a mélybe. A tizenhatodik születésnapom örök nyomot hagyott bennem; olyan események kezdetét jelentette, melyek újra és újra kísértettek rémálmaimban.

Azon a hideg éjszakán még csak nem is sejtettem, milyen szörnyűségek várnak rám. Az Ózon klub bejárata előtt álldogáltam a sorban, és a szörnyen magas sarkú cipőmben már akkor sajgott a lábam. A szél borzongató táncot járt körülöttem, apró kis fekete ruhám a combomra feszült. Jack Roberts, az én tökéletes pasim, a karomat dörzsölgetve próbált melengetni. Úgy egy órája ácsoroghattunk már a sorban, mire végre a bejárat közelébe értünk.

– Jack, nem lesz ez így jó. Ne menjünk mégis inkább moziba? Vagy bárhova máshova? – suttogtam, miközben a sort gyanakvó szemmel méregető ajtónálló férfira sandítottam.

– Nyugi, Anna, ne parázz! Hisz azt kérted, a szülinapodon menjünk el egy klubba. Kívánságod teljesült! – felelte Jack, és két dermedt keze közé fogta az arcomat.

Ránéztem, és a szívem heveset dobant. Minden porcikámmal imádtam ezt a srácot. Kedves, szeretetteljes, gondoskodó, jólelkű, megfontolt, ráadásul igencsak jóképű fiú volt. Rövid, szőke haj, ragyogó kék szempár – minden lány ilyen hódolóra vágyik. Pont ilyenre. Akit csak ismertem, szerelmes volt belé. Az én pasimba. Számára azonban nem létezett más nő, csak én. Ötévesek voltunk, amikor először találkoztunk, és már akkor megkért, hogy legyek a barátnője. Azóta elválaszthatatlanok voltunk. A mindent jelentettük egymásnak, és azt akartuk, hogy ez örökké így legyen. Már elterveztünk mindent: kijárjuk a középulit, az egyetemem, Jack orvos lesz, én pedig festőművész. Összeházasodunk, gyerekeink lesznek, és minden tökéletesen alakul.

Három hónappal ezelőtt Jack megkérdezte, hogyan szeretném megünnepelni a születésnapomat. Azt mondta, bármit választhatok, bármit a világon. Kitaláltam, hogy menjünk el egy klubba, utána aludjunk egy hotelben, ahol végre egymáséi lehetünk. Három hónapnyi tervezgetés után sikerült meggyőznünk a szüleinket, hogy engedjenek el minket. Jack szerzett mindkettőnknek hamis személyi igazolványt. Annyira izgatott voltam, hogy alig bírtam magammal.

Most pedig, ahogy a hidegben, félig lerészegedett emberek gyűrűjében várakoztunk a klub előtt, semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy visszamenjünk a szállodába, és hagyjam, hogy Jack simogató érintése felmelegítse testem minden szegletét, és megtörténjen, amire már mindketten vágytunk.

Jackre mosolyogtam, bár a várakozásteli izgalomtól a gyomrom apró gombócban volt. Ő visszamosolygott rám, és lehajolt, hogy megcsókoljon. Elolvadtam, ismét. Akárhányszor megcsókolta, azt éreztem, a szívem repdes a boldogságtól, és én vagyok a világ

legmázlistább lánya. Kezét a fenekemre csúsztatta, finoman belemarkolt, amitől pajkos mosoly jelent meg a szám csücskén.

A csók után hátrahúzódva rám vigyorgott.

– Szeretlek, Anna! – szólt, s az utcai lámpák halovány fényében is látszott szeme csillogása.

Ismét megdobbant a szívem, tetőtől talpig libabőrös lettem. Teljesen odavoltam, ahogy ez a mámorító szó elhagyta ajkát; még ennyi év után is szédítő hatással volt rám.

– Én is szeretlek! – feleltem. Őszintén szerettem őt. Jobban bárki másnál. Jack újra megcsókolt, és közelebb húzott magához.

Ekkor egy finom érintést éreztem a vállamon.

– Helló! – köszönt rám egy férfi a hátam mögül, mire mi hirtelen szét is rebbentünk.

Megfordultam, és a sort elkerítő kötél túloldalán egy húszas éveik közepén járó fickó állt velem szemben. Jól fésült, sötétbarna hajával, barna szemével egészen helyesnek látszott. Széles vállán elegáns, legombolt gallérú fekete ing feszült, amit hozzáillő fekete nadrággal és meglehetősen drágának tűnő cipővel viselt.

– Helló! – köszöntem vissza kissé értetlen mosollyal, bár igyekeztem kedvesnek tűnni, hátha a klubban dolgozik. Nem volt egyedül: két másik srác ácsorgott mellette.

– A nevem Carter – szólalt meg a barna hajú, kezét felém nyújva.

– Anna vagyok – mutatkoztam be neki. Illően viszonyoztam a kézfogását, mire ő el sem akarta engedni a kezem, csak húzott maga felé, el Jacktől.

– Be tudlak vinni, ha szeretnéd – ajánlotta fel mosolyogva. – Nem kéne itt kint fagyoskodnod a hidegben. – Végre, bejuthatunk a klubba, ujjongtam magamban. Jackre pillantottam, aki

rosszalló tekintettel figyelte, ahogy a srác még mindig a kezemet szorongatta.

– Igazán? De szuper lenne! Már teljesen elgémberedtünk! – csi-cseregtem vidáman, és szinte vissza kellett fogynom magam, nehogy elkezdjek örömben ugrándozni.

– Akkor gyere! – nevetett fel Carter, majd bólintott az egyik srácnak maga mellett, aki azon nyomban kikapcsolta a kötelet, hogy ki léphessek a sorból.

Visszafordultam, és széles vigyorral az arcomon megragadtam Jack kezét.

– Nem-nem, szépségem! A palid nem jöhet! – szólalt meg Carter, lenéző pillantást vetve Jackre, mintha csak egy srác lenne, aki épp akkor lépett volna mellém.

Összezavarodtam.

– Hogyan? De én azt hittem, mindkettőnket be tudtok vinni.

Carter ekkor elengedte a kezem, és hátrébb lépett.

– Én csak azt mondtam, hogy *te* bejöhetsz. Nézőkre nincs szükségünk – biccentett állával Jack felé, miközben bosszúsan összehúzta a szemöldökét.

Erre már én is pipa lettem. *Mekkora egy bunkó!* Nem elég, hogy beletrollkodik a mi kis légyottunkba, de még képes azt hinni, hogy bemegyek vele a klubba, és hagyom, hogy Jack kint maradjon?

– Kösz, de a barátom nélkül nem megyek – jelentettem ki. – Már bocs, de azt hittem, mindkettőnket bevisztek. – Kivettem a fickó kezéből a kötelet, visszaakasztottam a helyére, majd átkaroltam életem szerelmét, és Carterre szegeztem a tekintetem.

– Ahogy akarsz – vonta meg a vállát. – Azért ma este még táncolni fogsz velem – nyugtázta magabiztos vigyorral, majd megfordult, és egyenesen besétált a klubba.

– Micsoda seggféj! – morogtam, ahogy Carter elhúzta a csíkot. Jack felnevetett, mire az összes mérgelem elszállt. – Most mi olyan vicces? – kérdeztem tőle, már én is mosolyogva.

– Hát nem látod? Úgy bolondítod magadba a fiúkat, hogy észre sem veszed! – mondta széles vigyorral, majd átkarolt, és odahúzott magához.

– Persze, az én ellenállhatatlan vonzerőm! – poénkodtam a pilláimat rebegetve.

– No meg a bomba lábaid! – cukkolt, és kezét tétován végigsimította a combomon. Mókásan a mellkasára csaptam, és magamhoz húztam, hogy újból megcsókoljon.

Egy újabb fél óra elteltével végre probléma nélkül bejutottunk a klubba. Az ajtónálló fickó még csak rá sem pillantott a személyi igazolványainkra. Ahogy bejutottunk, örömben ugrálni kezdtem.

– El sem hiszem! – ujjongtam Jacknek, majd kézen fogtam, és már vonszoltam is a táncparkett felé. Dübörgött a zene, szinte éreztem, ahogy a ritmus lüktet az ereimben.

– Gyere, igyunk egyet! – kiabált a fülemben Jack, miután néhány számot végigtáncoltunk. Bólintottam, mire kézen fogott és a bárpulthoz vezetett. Gyorsan felhörpintettünk valamit, és már mentünk is vissza táncolni, hogy önfeledten átadjuk magunkat a zene lüktető ritmusának. Jack egyik kezét végig a hátamon tartotta, amittől forróság öntött el. Amikor lehajolt hozzám, hogy megcsókoljon, én a hajába túrtam, és teljes odaadással viszonztam a csókját. Tőlem akár mehettünk is volna, noha még alig egy órája voltunk csak bent. Csúcs jó volt a hely, de már nagyon vágytam arra, amire annyira készültünk – a közös éjszakánkra.

– Menjünk? – kérdeztem Jacket. Végigsimítottam a mellkasán, mire ő rám vigyorgott, és buzgón bólogatott. Ő már fél éve készen állt arra, hogy kapcsolatunk a következő szintre lépjen, én azonban a tizenhatodik születésnapomig várni akartam vele.

Kézen fogott, és áttörtük magunkat az alkoholmámoros emberek sokaságán. Ahogy az előtér felé vezető lépcsőhöz közeledtünk, egyszer csak elénk toppant az a Carter nevű fickó, akivel kint váltottam néhány szót.

– Hova-hova, szépségem? – állított meg minket kezét feltartva. – Mi lesz így a táncunkkal? – kérdezte, miközben kéjsóvár szemekkel végigmért.

– Épp indulni készülünk! – vágtam rá határozottan.

– Azt erősen kétlem – mosolygott a fickó, és a kezemnél fogva elrángatott Jack mellől. A döbbenettől még a szám is tátva maradt.

– Veszed le róla a mocskos kezéd?! – förmedt rá Jack, és felé lépett. Nagy szemekkel rápillantottam, és már előre félttem, milyen balhé kerekedik ki ebből. Mielőtt még észbe kaptam volna, valaki hátulról megragadta őt, és két karját hátrafeszítve lefogta.

Igyekeztem kiszabadítani a kezem Carter erős markából.

– Eressz már el! – kiáltottam dühödten. – És őt is hagyjátok békén! Nem akarok veled táncolni! Mi most szépen lelépünk!

Carter arcán gonosz mosoly terült szét, úgy tűnt, cseppet sem zavarja a kialakult helyzet.

– Csak egy tánc, és már mehettek is – intett kezével megvetően. Jack dühödten felhorkant, mire a fickó, aki lefogta, durván a falhoz taszította. Én felsikítottam, és kétségbeesetten néztem körbe, ki tud a segítségünkre sietni.

– Ha hozzányúlsz, véged! Megértetted?! – hörgött Jack.

– Velem senki nem beszélhet így! – kapta fel a vizet Carter. Előrelépett, és akkorát behúzott Jacknek, hogy felrepedt a szája széle. A vér azon nyomban előntötte az arcát. Carter visszahúzta az öklét, látszott, hogy már a következő ütésre készül. Dühtől eltorzult arca és gyilkos tekintete láttán pánikszerű érzés futott át rajtam. Éreztem, hogy bántani fogja Jacket. Nem hagyhattam. Nem.

– Jól van, oké! Táncolok veled, csak ne bánts! – könnyörögtem neki patakzó könnyek között.

– Anna, ne! – kiáltott Jack, és vért köpött a padlóra. Ránéztem, és éreztem, hogy vérző arca láttán az állam remegni kezd a rémülettől. A szívem vadul kalapált, azt hittem, menten elájulok.

– Semmi baj! Csak egy tánc! Nem gond, hidd el! – hazudtam neki mosolyt erőltetve az arcomra.

Carter felnevetett, kézen ragadott, és megindult a táncparkett felé. Szorosan magához húzott, karját körém fonta, az arcunk szinte összeért. Émelyegtem. Borsózott a bőröm. Elfordítottam a fejem, ránézni sem bírtam, ahogy ágyékát a csípőmnek nyomta. Az undor egyre csak nőtt bennem, már alig tudtam visszafojtani a hányingert. Egyik kezét a fenekemre csúsztatta, másikat a combomra. Behunytam a szemem, és próbáltam a zenére összpontosítani; a testem reszketett a dühtől és a félelemtől, s közben azon imádkoztam, hogy ne bántsák Jacket odakint.

Úgy éreztem, soha nem ér véget az a szám. Az utolsó akkord után a kezemet Carter mellkasára tettem, és amilyen erővel csak bírtam, ellöktem magamat tőle. Ő azonban nem eresztett el, csak nevetett, és egyre szorosabban fogott.

– Igazi szépség vagy, tudod? – lihegte a fülemben.

– Engedj, kérlek! Csak egy táncról volt szó! – könnyörögtem, és megpróbáltam kiszabadítani magam a szorításából.

– Meggondoltam magam! Egy tánc nem volt elég – duruzsolta, és a nyakamat kezdte csókolgatni.

Elöntött a pánik. Zihálva próbáltam eltolni magamtól, mire ujjait durván az oldalamba mélyesztette. Végigfutott rajtam a fájdalom, kiabálni kezdtem, de az üvöltő zenétől senki nem hallotta.

– Kérlek, eressz el! Miért csinálod ezt? – zokogtam, erre ő kinyújtotta a nyelvét, és lenyalta az arcomon végiggördülő könnyeket.

– Mm – nyögött kéjes elégedettséggel. Kezét a ruhám alá csúsztatta, és ujjjaival a bugyim után kutatott.

Abban a pillanatban összeszorítottam a lábaimat, hogy megakadályozzam ebben.

– Ne! Kérlek, engedj el! Jack! – ordítottam, és kétségbeesetten csapkodva próbáltam kiszabadulni a szorításából. Senki még csak ránk se hederített.

– Jól van, menjünk, keressük meg a te kis Jackedet! – vigyorgott gúnyosan, majd gorombán a lépcső felé lökött. Botladozva lépdeltem felfelé, amilyen gyorsan csak engedték remegő lábaim. A szívem mindvégig a torkomban dobogott. Amikor felértem a lépcső tetejére, megláttam Jacket; a szőke fickó még mindig a falnak szorítva tartotta őt. Ahogy Jack is megpillantott engem, ismét megpróbált kiszabadulni a fogva tartó kezek közül.

– Kérlek benneteket, hagyjátok őt békén! – könyörögtem, és megpróbáltam odamenni Jackhez. Láttam, ahogy Carter bólint egyet, mire a másik férfi azon nyomban elengedte őt. Ahogy kiszabadult, megragadott, és óvó mozdulattal a háta mögé húzott.

– Hohó, nyugalom van, kisfiam! A kiscsajnak egy haja szála se görbült! – szólalt meg gúnyosan Carter. – Bár igaz, ami igaz, tudnék vele mit kezdeni! – Tekintetével lassan végigmért, és megnyalta szája szélét.

Jack háta mögé bújtam, reszketett minden porcikám attól, ahogy a fickó rám nézett. Ekkor Jack előreugrott, és Carter gyomrába ütött egyet. A férfi hörögve borult a földre, mire a két másik alak újból megragadta Jacket, és megpróbálta lefogni. Körbenéztem, hátha segítséget hívhatok valahonnan, de egy lélek sem járt arrafelé. Miért nem jön erre pont most senki? Az emberek még csak fel sem figyeltek ránk, a fejüket sem fordították felénk. A zene dübörgött, a ritmus lüktetett, ők pedig csak iszogattak, nevetgéltek és táncoltak körülöttünk. A kezem remegett, a szívem majd' kiesett a helyéről. Tudtam, hogy bántani fogják. Csak az járt a fejemben, hogy amikor Carter végre elengedett minket, mehettünk volna, mégsem mentünk. Miért kellett Jacknek ezt tennie?

– Kérlek benneteket, ne bántsátok! – sikoltoztam, ahogy egyikük tartotta Jacket, miközben a másik csak ütötte és ütötte a gyomrát. Belekapaszkodtam abba, amelyik verte őt, és megpróbáltam arrébb rángatni, de ekkor Carter megfogott, felemelt, és néhány lépéssel hátrébb húzott onnan.

– Ajtó! – vakkantott idegesen.

A szőke fickó bólított, és már vonszolták is Jacket kifelé. Kitéptem magam Carter karjai közül, és utánuk rohantam. Hisztérikusán zokogtam, de ők csak vitték Jacket kifelé. Ahogy utolértem őket, Carter ismét durván megragadta a karomat, és becsapta az ajtót maga mögött. Valami tűzlépcsőszerű kijárathoz jutottunk ki. Ott hátrataszított, mire én kibillentem az egyensúlyomból, és a falnak csapódtam. A fejemet beütöttem a durva téglába; a fájdalomtól és a sokktól elhomályosult a látásom. Éreztem, ahogy a vér végigcsorog az arcomon, ahogy a lábaimat elhagyja az erő, de összeszorított szemmel próbáltam küzdeni a fájdalom ellen.

Hallottam Jack keserves hörgését. Teljes erővel azon voltam, hogy a rám nehezedő sötétség ellenére kinyissam a szemem. Láttam, ahogy szerelmem a földön hever, láttam, ahogy felváltva rugdalják. Arcát vér borította, tekintete kétségbeesést tükrözött.

Nem kaptam levegőt. Úgy éreztem, mintha csak egy rémálomba kerültünk volna, ami örökre gúzsba köt.

Azt akartam, hogy vége legyen ennek. Most azonnal.

– Mit akartok? – üvöltöttem feléjük. – Pénzt? Szerzek pénzt! Halljátok??

Egyikük előhúzott valami fémes dolgot, olyat, amit a rendőrök-nél látni; kipattintotta, és azzal kezdte ütlegelni az addigra már félholtra vert páromat. Hallani lehetett, ahogy törnek a csontok a karjában.

– KÖNYÖRGÖM, HAGYJÁTOK ABBA! Megteszek bármit! – zokogtam levegőért kapkodva. Odakúsztam Jackhez, és átöleltem összevert testét.

– Fuss! – suttogta rekedt, elhaló hangon. Szemét összeszorította, száját összepréselve hörgött.

– Jack, drágám! Minden rendben lesz! Szeretlek! Csak tarts ki, kérlek! – hajoltam vérben úszó arca fölé.

Jack teste megrándult, a karját körém fonta, ujjait a hátamba mélyesztette.

– Fuss, Anna! Kérlek szépen, menekülj!

Carter ekkor a felkaromba markolt, felemelt és ellökött mellőle. A két másik fickó lehajolt Jackhez, és a karjánál fogva talpra állították. Üvöltött, ahogy hozzáérték. Fájdalomtól eltorzult hangját hallva kiment a lábamból az erő. Carter a hátam mögött állva karját körém fonta, és megcsókolta a nyakamat. Jack levegőért kapkodva, eltorzult tekintettel gyelyelte. Carter felcsúsztatta kezét az oldalamon,

megállt a mellemnél, majd vadul belemarkolt. Még mielőtt ráeszméltem volna, mire készül, előrehajoltam, és elokádtam magam.

Carter gonoszul felkacagott. Durva mozdulattal visszahúzott magához, mellkasát a hátamhoz nyomta.

– Élvezettel fogom megdugni a kis barátnődet, és élvezettel fogom hallgatni, ahogy közben érted kiált – bökte oda Jacknek. Jack felkapta a fejét, tekintete dühödt haragot sugárzott, és ismét küzdeni kezdett, noha leírhatatlan fájdalmai lehettek. A három férfi nevetve figyelte hiábavaló küzdelmét, és hallgatta szitkozódását.

– Szeretnél mondani valamit a pasidnak? – súgta a fülembé Carter.

Hogy szerettem volna-e? *Könyörgöm, hagyjatok minket, csak hagyjatok minket, hogy segítséget hívhassak!*

– Szeretlek! – suttogtam a könnyeimen át.

Carter bólintott a kutyáinak. Olyan könnyed mozdulattal emelték fel Jacket, mintha pillékönnyű lett volna. Megpróbáltam kirántani magam Carter kezei közül, de bénító szorítása szinte mozdulatlaná tett. Még arra sem volt időm, hogy ráébredjek, mire készülnek. Minden olyan hirtelen történt, szinte fel sem fogtam. A verőemberek Jackkel a kezükben néhány lépést tettek hátrafelé – és a tűzlépcsőn át a mélybe hajították őt.

Megállt a szívem. *Ledobták?... Nem. Az nem lehet.* Biztos csak álmodom; ez nem lehet más, csak egy borzalmas rémálom. Fel kell ébrednem, mert ezt nem bírom elviselni. A fülemben rekedt Jack sikolya, mely testének zuhanásakor hagyta el száját. Egy tompa puffanás, s azután már nem hallatszott más, csak a klubból kiszűrődő zene.

Elakadt a lélegzetem. Szívem millió darabra tört, ahogy az utolsó másodpercek újra és újra leperogtek előttem. Lelki szemeim előtt lebegett Jack arca, amikor azok ott a kezük közül elengedték, és ő

zuhanni kezdett. Soha senki tekintetében nem láttam azelőtt még ilyen rémületet és kétségbeesést.

Kitéptem magam Carter karjaiból, és a korláthoz rohantam. Imádkoztam, hogy valami csoda folytán Jackkel minden rendben legyen, rimáncodtam, hogy ugye ez csak egy ostoba poén vagy egy rossz álom, és ha lenézek, nem fogom a földön heverve találni életem nagy szerelmét. Nem így történt. Áthajoltam a korláton, és könnyben úszó szemmel is tisztán láttam azt, amihez még hasonló látványban sem volt részem eddigi életem során. Jack ott feküdt a földön, kiterülve, egy vértócsa közepén. Végtagjai lehetetlen pozícióban heverték. Mozdulatlan volt.

Fájdalom hasított a szívembe, testemből kiszállt minden erő. Három lépcsősornyi magasságból dobták le, esélye sem volt a túlélésre, főleg azok után, amennyire összeverték. Ott feküdt, mozdulatlanul. Tudtam, hogy meghalt a remény. Meghalt Jack.

Ekkor megfordultam, és okádtam. Ziháltam, levegő után kapkodtam. A látvány a retinámba égett. Lábaimból kiment az erő, a saját hányásomban omlottam össze. Könnyeim némán potyogtak, a szívem darabokra hullott.

A szerelmem már nem élt. Odalettek a közös álmaink. Miattam vesztette életét, hiszen én akartam idejönni, ebbe az átkozott klubba. És most ő halott. Még csak azt sem tudtam bebizonyítani neki, mennyire szeretem. Fekete foltok jelentek meg a szemem előtt, hallottam, ahogy a vér lüktet a fülemben. Arcom, ujjaim zsibbadni kezdtek; az ájulás kerülgetett.

Jack nincs többé. Elment. Nem akartam élni – nem akartam élni nélküle. Nem bírtam. Összetört a gyász.

Megragadtam a korlátot, és végső erőmet összekaparva feltápászkodtam. Nem néztem le; nem tudtam volna elviselni még egyszer a

szörnyű látványt. Merev tekintettel bámultam magam elé, és átlen-dítettem a lábam a korláton. *Hadd haljak meg én is*, könyörögtem csendben. Behunytam a szemem, és ugrásra készültem. Csengett a fülem. Zsibbadt minden végtagom. Elengedtem a korlátot, és elmo-solyodtam, hogy többé már nem kell elviselnem ezt az égető fájdal-mat a szívemben.

Kiléptem a semmibe, és már éreztem, ahogy a levegő kavarni kezd körülöttem, amikor valaki hirtelen a derekamnál fogva meg-ragadott.

– Hohó, hercegnőm! Érted kár lenne! – hallottam a szavakat, majd elájultam.

2. FEJEZET

Ashton Taylor

ÚGY ÁLLTAM OTT, AHOGYAN TANÍTOTTÁK. Akár egy cövek. Tekintet szigorúan előre, karok szorosan a test mellett. Éreztem, hogy a veríték végigcsorog a hátamon. Teljes SWAT-felszerelésben díszelgetem a perzselő napon: egy rakás zsebbel televarrt fekete katonai nadrág, fekete póló volt rajtam, azon még a fekete taktikai mellény és a dzseki is. Azt mondták, jól kell kinéznünk az ilyen alkalmakkor.

– Meddig kell még itt dekkolnunk? Már rohadtul unom! – sziszegte a foga közül Nate, a társam.

– Már nem sokáig; Weston megéhezett. Látod? Már nem bír megülni egy helyben. Mindjárt abba hagyja ezt az egészet, és a svédasztalhoz nyomul – poénkodtam suttogva. Nate grimaszolt egyet, és a parancsnokunkra pillantott. Weston parancsnok, mintha csak utasítást kapott volna, felállt a székéről.

– Ne sírj, svédasztal, mindjárt ott vagyok! – mormogtam a szám sarkából. Nate elröhögte magát, de gyorsan köhögésre váltott, amikor Weston parancsnok figyelmeztetőn felvonta a szemöldökét.

– Figyelem, végzősök! Kihirdetjük, ki melyik kiképzőegységhez kerül! Maguk ketten, akik osztályelsőként végeztek – nézett büszkén Weston parancsnok Nate-re és rám –, ebben nem érintettek, mert maguknak már kijelölték a megbízatásaikat.

Elmosolyodtam e szavak hallatán. Az évfolyamon mi ketten végeztünk a legjobb eredménnyel, kettőnk közül is nekem lettek jobb eredményeim. Megtiszteltetés volt, hogy rögtön a diploma után máris megbízást kaphatunk. Nem sűrűn fordul elő ilyen; csakis akkor ajánlanak be, ha a híred eljut magasabb körökbe. Nate és én cinkos baráti szövetségben álltunk egymással, és úgy tűnt, engem egy különlegesen fontos küldetésre jelöltek ki, ahogy azt Weston parancsnok reggel közölte velem.

Várakozással teli izgalom fogott el. Abban reménykedtem, hogy a SWAT-alakulat frontvonalküldetéseiben vehetek majd részt ügynökként: annak a csapatnak lehetek tagja, amelyik elsőként érkezik egy helyszínre, és mindig részt vesz az akciókban. Persze, tudtam, hogy ez szinte lehetetlen. Csakis olyanok dolgozhattak ott, akik már legalább tízéves hadgyakorlati tapasztalattal rendelkeztek. A legjobbak legjobbjai voltak ők, akik közé csak akkor lehetett bekerülni, ha valamelyikük az életét vesztette, vagy az áthelyezését kérte. Tudtam jól, hogy mostanában egyikre sem volt példa, de valami miatt mégis reménykedtem.

Miután Weston parancsnok befejezte a beszédét, az összes srác a csarnokba húzott, ahol megszállt szendvicsek és chipsek sorakoztak az asztalon. Nem vitték túlzásba a diplomaosztós ünnepi ebédünket! Persze, nem is nagyon érdekelt ez senkit; az egész végzős évfolyam az esti bulival volt inkább elfoglalva. Én is azt terveztem, hogy majd ott kiengedem a gőzt.

Nate és én hátramaradtunk, ahogy megparancsolták.

– Taylor, Peters, kövessenek! – szólt oda Weston parancsnok, és a lepukkant irodája felé vette az irányt. Leült az íróasztalához, és intett, hogy mi is ülünk le. Nem bírtam letörölni a mosolyt az arcomról.

– Nos, Peters, magát a hatos csapathoz vezénylik – szólalt meg Weston parancsnok büszkén, mire én örömben elvigyorogtam magam, és adtam egy ötöst Nate-nek.

– Ez az! Erről beszélék! – kiáltott fel Nate, majd felugrott a szék-ről, és a levegőbe öklözött egyet.

– Leülni! – nevetett Weston, és vidáman csóválni kezdte a fejét.

Nagyszerű lehetőségnek számított ez; a hatos csapat tagjaként Nate így azonnal terepgyakorlatot szerezhet, ráadásul különleges feladatokra is megtanítták ott az embert. Nate hihetetlenül jó volt távlövészetben, mesterlövész akart lenni.

– Hétfőn már ott fog kezdeni. Pontban 9-kor jelentkezik Tate tisztnél. Ne késsen! Itt van az aktája, figyelmesen olvassa el – mondta Weston, és átnyújtott Nate-nek egy barna borítékot.

– Igen, uram! Köszönöm, uram! – vágta rá Nate, és tisztelettudóan szalutált, noha az arcáról le sem lehetett törölni a vigyort.

– Jól van, Nate, magának jó étvágyat! Ashtonnal személyesen kell beszélnem – utasította társamat Weston parancsnok, és bólintott neki, hogy távozzon. Kifelé menet adtam neki még egy ötöst a tenyerébe, miközben azon imádkoztam magamban, hogy legalább olyan jót kapjak én is, mint ő. Weston parancsnok megvárta, amíg becsukódik Nate mögött az ajtó, majd megszólalt.

– Ashton, magára fontos megbízás vár. Annyira nem is lesz tőle elragadtatva. – A parancsnok a fejét csóválta.

A szívem nagyot dobbant e tekintet láttán. Kétségkívül semmi jót nem jelentett.

– Értem, uram, figyelek! – feleltem határozottan. Készen álltam bármilyen kihívásra, ami az utamba kerül. Ez idág keményen tanultam, meg kell, hogy legyen a jutalma. Minden vizsgán a legjobb helyen végeztem, kivéve a távlövészetet, abban Nate megelőzött. Öt

különböző kiképzési területen döntöttem rekordot, köztük a közelharcban, a taktikai tervezésben és a túszejtésben is. Soha senki nem teljesített még ilyen jól, mint én.

A parancsnok sóhajtott egyet, és felém nyújtott egy barna borítékot. Összeráncolt homlokkal vettem át tőle, és sietősen téptem fel. Egy Annabelle Spencer nevű személy rendőrségi aktája volt benne. Kíváncsian kinyitottam, fogalmam sem volt, mi lehet ez az egész. Az első oldalon egy lélegzetelállítóan gyönyörű lány fényképe volt. Az aktájából kiderült, hogy tizenkilenc éves és főiskolás.

Westonra pillantottam.

– Ki ő? – kérdeztem. Nem értettem, miért adták nekem ennek a lánynak az aktáját.

– Ő egy rendkívül fontos ember lánya. Annabelle Spencernek hívják, Tom Spencer szenátor gyereke – felelt a parancsnok tiszteletteljesen.

Ez már igencsak felkeltette az érdeklődésemet. Tom Spencer elnökjelölt volt. Nagy eséllyel ő fogja elfoglalni az Ovális Iroda elnöki íróasztala mögötti helyet még az idén; nagyra becsült politikus, és ahogy hallani lehetett róla, nagyszerű ember is.

– Értem, uram. De miért kapom meg én a lánya aktáját? – értetlenkedtem még mindig, ahogy lapozgattam az iratot. A lányt nemrégiben rúgták ki a Stanfordin. Az elmúlt másfél évben négy másik főiskolára is járt már, és mindenhol erőszakos magaviselet vagy rongálás miatt tanácsolták el.

– Tizenhat éves volt, amikor egy Carter Thomas nevű férfi elrabolta. A barátját megölte egy klubban, őt pedig majdnem egy éven át fogságban tartotta. Csak azért találtak rá a rendőrök, mert a férfi lakásán drograzziát tartottak. Hallott már erről a Carter Thomasról, ugye? – kérdezte tőlem Weston felvont szemöldökkel.

Gyorsan bólintottam. Mindenki tudta, ki Carter Thomas: egy bűnbanda feje, aki miatt majdnem ezer ember halt meg, amikor egyszerre négy metróállomáson robbantott fel bombákat a nap legforgalmasabb szakában. Mindenki tudta, hogy ő tette, de soha nem lehetett rábizonyítani, és a koronatanúknak vagy a bizonyítékoknak különös módon az utolsó pillanatban mindig nyoma veszett. Thomas rendszeresen kereskedik kábítószerrel, és nyakig benne van a román embercsempészetben is.

– Jelenleg életfogytiglani börtönbüntetését tölti Miss Spencer barátja, Jackson Roberts meggyilkolásáért. A lány terhelő tanúként vett részt a vádemelésben, továbbá bizonyítékokat is találtak, hogy a gyilkosságot a férfi követte el. Mindenki tudja, ki ő, és mit csinál, mégis mindig kicsúszik a kezünk közül. Jackson Roberts meggyilkolása az egyetlen bűntény, amellyel bíróság elé lehetett állítani. Az egész ország fellélegezhetett, hogy ezt az alakot végre sikerült elítélni – mondta Weston komoran.

– Értem, uram. Nekem mi a teendőm az ügyben? – kérdeztem, mivel még mindig nem értettem, nekem mi közöm ehhez.

Weston hátradőlt a székében.

– Nos, Carter Thomas még az idén megfellebbezi az ítéletét. Kiderült, hogy néhány bizonyíték nem lett megfelelően begyűjtve. Miss Spencer volt az egyetlen tanú, akit az első tárgyaláson meghallgattak; nagy az esély arra, hogy ismét behívják, és vallomást kell tennie. Háromszor kapott már halálos fenyegetést, többnyire azért, hogy kinek a lánya, de legutóbb a család olyan fenyegetéseket kapott, amelyek vélhetően Carter bandájától származnak.

Weston parancsnok rám tekintett, és várta, mit reagálok a halottakra. Még mindig nem fogtam fel. Arról volt szó, hogy különleges küldetésre választottak ki, erre most meg valami lányról

beszél itt nekem. Mi közöm ehhez az egészhez? És mi köze ennek a SWAT-hoz?

A parancsnok sóhajtott egyet.

– Rendben, mindent elmagyarázok. A lány mellett olyan kiváló testőrök voltak már, mint maga. Nemrég kineveztek mellé egy újat, de egy héten belül ő is, csakúgy, mint az elődei, kilépett. Képtelenek voltak együtt dolgozni a szenátor lányával. Ahogy nekem lejött, kész hisztérika ez az Annabelle, egy keményfejű csitri. De hihetetlenül fontos személy, nemcsak azért, mert Thomas ellen tehet tanúvallomást, hanem azért is, mert az apja eséllyel indul a következő elnökválasztáson. Az apja olyan valakit kért a lánya mellé, aki képes lesz vele nap mint nap foglalkozni. Egy adott korosztályból kellett ügynököt választanunk, mivel a lánnyal együtt be kell járnia a főiskolára, és a bírósági tárgyalás végéig gyakorlatilag árnyékként kell követnie őt.

Most esett le, miről is szól ez az egész. A parancsnokra néztem értetlenül, a fejemet ráztam, és az aktát az íróasztalára hajítottam.

– Ez úgy, ahogy van, baromság! SWAT-ügynök vagyok, nem egy hülye bébicsősz! – csattantam fel, és rosszálló tekintettel böktém az aktára.

– Ez nem vita tárgya. A legjobb ügynököt akarták, aki nyolc éven belül végzett nálunk. A legjobb ügynököket választották ki a csapatokból, és azok közül is a legjobb tíznek az aktáját küldték el Spencer szenátornak, aki magát választotta ki! Maga az egyetlen végzős, aki szóba jöhet. Hatalmas megtiszteltetésnek kellene ezt tekintenie! – próbált Weston meggyőzni.

Idegesen összeráncoltam a szemöldökömet.

– Egyáltalán, miért minket vonnak ebbe bele? Ha a szenátor lánya, akkor inkább a titkosszolgálatra tartozna a dolog, nem ránk! – erősködtem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Weston felsóhajtott.

– Azért, Taylor, mert a lány közülük a legtöbbet már kicsinálta. Ráadásul nincs is sok ügynök ebből a korosztályból; a legtöbben a pályafutásuk későbbi szakaszában lépnek be a titkosszolgálathoz – magyarázta Weston a vállát vonogatva, majd fejét oldalra biccentve szúrós tekintettel meredt rám. – Ashton, csak a tárgyalás befejezéséig kell ezt csinálnia. Nyolc hónap, ennyi. Spencer szenátor biztosított arról, hogy utána maga választhatja ki, hol akar dolgozni. Bármit választhat utána, még a frontcsapatot is akár.

E szavak hallatán felkaptam a fejem.

– Ez komoly?

A parancsnok elmosolyodott és bólintott.

– Tudtam, hogy ez felkelti a figyelmét, de meg kell értenie, hogy ez egy rendkívül fontos munka. Lehet, hogy nem tűnik annak, de ha a lány meghal, az ügy befuccsol, Carter Thomas pedig kiszabadul, és több száz, ha nem több ezer embert ölhet meg a következő években. – Weston szavai súlyosan hangoztak.

Rendben van. Elvállalom. Leszek nyolc hónapig bébiszitter, ha azon múlik, hogy megkaphassam álmaim melóját. Emiatt ki fogom bírni!

– Megértettem, uram – feleltem, már ismét mosolyogva.

– Senkinek nem beszélhet erről. Mondja azt, hogy másik államba helyezték át. Kifelé azt kell majd eljátszaniuk, hogy maga a lány barátja – közölte a parancsnok, azután felvette az aktát, amit az íróasztalára dobtam, és a kezembe nyomta.

Ismét belelapoztam, és megnéztem a lány fényképét. *Az fix, hogy szívesen fogom eljátszani, hogy a pasija vagyok!* Alaposan megnéztem a lány fényképét. Pont a típusom volt: fekete hajú, barna szemű csaj, és bevallom, olyan szép, amelyet még nem is láttam! Az alakját nem tudtam kivenni, mivel bő farmert és kapucnis felsőt